

לימים שלפניו, מכל מקום ביום אחד עשר עצמו השוו מדותיכם 58
 (דבריכם) בו לענין טומאה וקרנן ולא תחלקו ביניהם, שאם יום 59
 האחד עשר שיהיה לו ליום שבתוך האחד עשר לטומאה שבשניהם 60
 מטמאין משכב ומושב, שבראייה בו נעשית זבה, אם כן ישנה לו גם 61
 לקרנן, שאם שמשה כלילה שלאחריו יתחייבו קרנן, כמו בתוך 62
 האחד עשר. ואם לא שיהיה לו לקרנן שבראייה בו אינה נעשית זבה, 63
 אם כן יש לכם לומר שגם לא ישנה לו לטומאה שהרי אינה נעשית 64
 בו זבה.
 אמרו להם בית הלל, טעם החילוק בין הדברים, שאם הכימיהו 66
 (הבאנו להוסיף מדרבנן) את יום האחד עשר לידו (לענין) טומאה 67
 להחשיבו כימי הזיבה, אין זה אלא להחמיר לטומאתה מדרבנן, אבל 68
 לא נביאהו את יום האחד עשר להחשיבו כימי הזיבה לידו (לענין) 69
 קרנן, שדבר זה בא להקל, שכשמביאים קרנן כשאינם חייבים בו מן 70
 התורה, הרי הוא חולין בעזרה. ועוד מדקריכם אתם נושכין - 71
 מוקשים, שגם לשיטתכם פעמים שהחמירו לטומאה, ולא לקרנן. 72
 שאתם אמרין, ראתה בתוך האחד עשר יום ומבילה יום שלאחריו 73
 ושמשוה, ואחר כך ראתה לפני סוף היום, מטמא משכב ומושב 74
 למפרע, ופטורה מן הקרנן שהרי עשתה שימור לפני ששימשה. 75
 ומקשים בית הלל לבית שמאי, כשם שהקשיתם עלינו שנשואה 76
 המידות ביום האחד עשר, אף אתם השוו מדותיכם ביום ששומרת 77
 בתוך אחד עשר, שאם שיהיה לו - כלילה שאחר הראייה לטומאה, 78
 ישנה לו גם לקרנן. ואם לא שיהיה לו לקרנן, לא ישנה לו גם 79
 לטומאה. וזוהו מסיימים בית הלל תשובתם, אלא על כרחך שלא 80
 השווהו אלא להחמיר ולטמאות ולא להקל להביא קרנן שאינם 81
 חייבים בו משום חולין בעזרה. הלא נמי - כך גם אנו נחלק ביום אחד 82
 עשר להשוותו לתוך אחד עשר, רק להחמיר לטמאות ולא להקל 83
 לחייב קרנן. 84
 מבאר הגמרא חומרא נוספת לבית שמאי: אמר רב הונא, משכבה 85
 ומושבה ששכבה וישבה עליו ביום השני לראייתה בתוך אחד 86
 עשר, בית שמאי מטמאין מדרבנן אף על פי ששכבה ואף על פי 87
 שלא ראתה עד סוף היום וחובר לטמאה שטורה היא. מבררת 88
 הגמרא: מאי טעמא שהחמירו בכך. מבאר הגמרא: כיון דאילו 89
 הוויא - שאילו היתה רואה ביום זה היתה מטמאה למפרע 90
 מדאורייתא שהרי מצטרף הוא לזיבה, השתא נמי מטמא - גם 91
 עכשיו שלא ראתה בו גזרו שמטמאה למפרע, שלא יבאו לטעות 92
 ולטורה אף כשראתה. 93
 שואלת הגמרא: אמר רב יוסף, מאי קא משמע לן, תנינא - הרי 94
 שנינו זאת כבר במשנה, מכלה יום שלאחריו אחר שראתה ביום 95
 האחד עשר ושמשוה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי 96
 אומרים, מטמאה משכבות ומושבות ופטורה מן הקרנן. וזוהו 97
 נשמע דינו של רב הונא, שכשם שהחמירו שמטמאה מדרבנן למפרע 98
 ביום השנים עשר אף בלא ראיית זיבה, שהרי ראתה ביום שכבר אינו 99
 מימי זיבה, אף ביום ספירה שבתוך האחד עשר יום יש לטמאות אף 100
 בלא ראייה, ששני האופנים שוים שימי ספירה הם בלא ראיית זיבה, 101
 ומה חידש רב הונא. משיבה הגמרא: אמר רב פהנא, דין המשנה 102
 שראתה ביום השנים עשר שאני מדינו של רב הונא שהחמיר אף 103
 כשלא ראתה, ואין להוכיח מחומרת בית שמאי בראתה ביום שנים 104
 עשר, שיחמירו אף בתוך האחד עשר בלא ראתה, ועל כן הוצרך רב 105
 הונא להשמיענו חומרא זאת. 106
 מקשה הגמרא: אמר רב יוסף, וכי ראתה מאי הוי - אף שבמשנתנו 107
 מדובר כשראתה, מה בכך, הרי אין זו ראיית זיבה אלא ראיית דגדה 108
 היא, שביום השנים עשר תחילת נדה הוא, ולמה יחמירו בזה יותר 109
 משלא ראתה בתוך האחד עשר יום. מתרצת הגמרא: אמר ליה אביי 110
 לרב יוסף, רב פהנא שאמר שכשראתה שונה הדבר, אף על פי 111
 שראיית נדה היא, הכי קא קשניא ליה - כך היה קשה לו על דבריך 112
 שדמית דין המשנה לדין רב הונא, שעדיין יש לחלק ביניהם, בשלמא 113
 שהחמירו לטמאות למפרע הלא ראתה ביום השנים עשר אף 114
 שאינה ראיית זיבה, משום דגרינן ראייה דגדה אטו שלא יטעו 115

ובית הלל אומרים, פטורים מן הקרנן, שמן התורה יום אחד עשר 1
 אינו צריך שימור למחרתו, שהרי יום השנים עשר אינו מימי זיבה. 2
 אבל מדרבנן טמאה ומטמאת בוועלה, שגזרו יום אחד עשר מפני 3
 הימים שלפניו, שלא יבואו להקל בהם. 4
 מבאר המשנה דינה כששמרה מקצת יום המחרת: מכלה ביום של 5
 אחריו - שאחר יום האחד עשר שראתה בו, ושמשוה את ביתה בו, 6
 ששימור למקצת היום ככולו, ואחר כך ראתה. בית שמאי אומרים, 7
 אף שאינה סותרת טהרתה שהרי אינה בימי זיבה, מכל מקום היא 8
 ובוועלה מטמאין משכב ומושב מדרבנן, שגזרו על שימור של יום 9
 אחד עשר משום שימור של ימי זיבה, שאם ראתה בהם סותרת 10
 ומצטרף יום זה לזיבתה. ופטורין מן הקרנן שהרי שימשה בהיתר, 11
 ששימור למקצת היום ככולו. ובית הלל אומרים, הרי זה שלא 12
 המתין לערב נקרא קרנן - ממחר לחטוא, שמא יתרגל לשמור רק 13
 מקצת היום אף בתוך אחד עשר, אבל אינם מטמאין משכב ומושב. 14
 מבאר המשנה דינה בתוך אחד עשר יום: ומדריים בית הלל 15
 הסוברים ברואה ביום האחד עשר שאין היא שומרת יום כנגדו, 16
 בראתה בתוך אחד עשר יום, ומכלה לערב ושמשוה באותו הערב, 17
 מטמאין משכב ומושב ויחייבין בקרנן על בעילתה, אף שלא 18
 ראתה למחרת, שהרי היא זבה קטנה. ואם מכלה ביום של אחריו 19
 כדניה, ושמשוה בו, הרי זה תפורה (הנהגה) רעה, שמא תראה בו 20
 ותצטרף הראייה לזיבה, ונמצא שאין טבילתה טבילה. ומגעז - ובמה 21
 שהם נוגעים ביום זה אחר שטבלה, לענין טומאה וטורה, וכן 22
 בעילתה, לענין קרנן, תלויין ועומדים בספק, שאם תראה בו הרי היא 23
 זבה והוא בוועל זבה ומטמאים מה שנגעו אף קודם הראייה, ויחייבים 24
 קרנן על בעילתה. ואם לא תראה הרי היא טהורה, והנוגעים בהם 25
 טהורים ובעילתה היתה. 26

גמרא

מביאה הגמרא ברייתא המבאר סברות מחלוקת בית שמאי ובית 27
 הלל: תנו רבנן, ושיון בית שמאי ובית הלל במבילה בלילה לזבה 28
 קטנה שראתה בתוך האחד עשר יום, שאינה מבילה בלא ששומרת 29
 קצת ביום שלמחרת ואו טבול, ולכן שיון הם בראתה בתוך אחד 30
 עשר יום, ומכלה לערב שאחר יום הראייה ושמשוה, ששמשוה 31
 משכב ומושב ויחייבין בקרנן על בעילתה, שהרי היא זבה קטנה שלא 32
 שמרה יום כנגד יום. 33
 מבאר הברייתא במה שנחלקו: לא נחלקו אלא ברואה ביום אחד 34
 עשר יום שלמחרתו אינו מימי זיבה אלא תחילת ימי נדה, שאם 35
 טבלה בערב ושימשה, בזה נחלקו, שבית שמאי אומרים, היא 36
 ובוועלה מטמאין משכב ומושב ויחייבין בקרנן, כדן שומרת יום. 37
 ובית הלל פטורין מקרנן, שאינה כשומרת יום כנגד יום 38
 מדאורייתא, שאין יום שאחר אחד עשר צריך שימור, שהרי אין הוא 39
 מימי זיבה. 40
 מביאה הברייתא קושיות בית שמאי לבית הלל ותשובתם: אמרו להן 41
 בית שמאי לבית הלל, מאי שנא ראיית יום אחד עשר מראיית יום 42
 תוך אחד עשר, אם מודים אתם שישנה לו לטומאה שבכלילה שאחר 43
 ראיית יום אחד עשר מטמאין משכב ומושב כאחר ראיית תוך אחד 44
 עשר, וכי לא ישנה לו ראיית יום אחד עשר לראיית תוך אחד עשר 45
 גם לחיוב קרנן, אם שימשה כלילה שלאחריו. אמרו להן בית הלל 46
 לבית שמאי, לא, שלענין קרנן יש לחלק ביניהם, שאף אם אמרת 47
 בתוך אחד עשר יום שאם שמשה כלילה חייבים קרנן, אין זה אלא 48
 משום שכן יום שלאחריו מימי זיבה הוא, שאם תראה בו אחר 49
 שראתה שני הימים שלפניו, הרי הוא מצטרף עמו (עם הימים 50
 שלפניו) לזיבה - לטעוהו זבה גדולה שצריכה שבעה נקיים וקרנן 51
 לטהרתה, ועל כן צריך שימור. וכי תאמרו כך גם ביום אחד עשר, 52
 שאין יום שלאחריו [מצטרף] [שנצטרף] עמו לזיבה, שאף אם 53
 תראה בו אינה נעשית זבה גדולה, שיום זה אינו מימי זיבה אלא מימי 54
 נדה. 55
 אמרו להם בית שמאי, אמנם ביארם החילוק בין יום אחד עשר 56
 57

המשך ביאור למס' נדה ליום רביעי עמ' א

1 לטהר גם כשראתה בתוך אחד עשר שאז ראייה הזכה היא, שמצוי
2 הוא שטועים ומחליפים ראייה בראייה, אלא בדין רב הונא היכא
3 דלא ראתה כששומרת בתוך אחד עשר, מאי נגזר בה, הלא אין
4 לחוש שיטהרו גם כשתראה, שניכר שלא טיהרו אלא משום שלא
5 ראתה כל היום.
6 עתה מקשה הגמרא סתירה לדינו של רב הונא: ועוד קשה, תנן

7 במסכת זבים (פ"א מ"א), הרואה ראייה אחת של זוב, בית שמאי
8 אומרים, הרי דינו אחר טבילתו פשוטרת יום פנגד יום, שכשם
9 שמגעה לאחר שטבלה תלוי ועומד בספק, שאם תראה תטמאנו ואם
10 לא תראה טהור הוא, אף זה מה שנוגע בו אחר שטבל תלוי ועומד
11 בספק, שאם יראה עוד מצטרף לזיבה וטמא הוא. ובית הלל אומרים,
12 אין מגעו תלוי, אלא דינו כבעל קרי שמיד שטבל טהור לגמרי הוא.

1 ומענה ששנינו שלבית שמאי שומרת יום דינה כזב, אם כן נוכל
 2 ללמוד ממה שמצינו שיטתם בזב לגבי טומאת משכבות ומושבות
 3 שלו לאחר ראייה ראשונה, לדין משכבות ומושבות בשומרת יום
 4 ביום השני.
 5 והרי בענין זב הנניא בברייתא שיטת בית שמאי, טהור המסיט
 6 (המזין) את טיפת הראשונה של הזב, בית שמאי אומרים,
 7 תולין טומאתו בספק, שאם יחזור הזב ויראה ראייה נוספת נמצא שזב
 8 גמור הוא למפרע מעת ראייתו הראשונה וטיפה שלו מטמאה
 9 בהיסט, אבל אם לא יראה שנית אין זו טיפת זוב ואינה מטמאה
 10 בהיסט. ובית הלל מטהרין אותו כמסית טיפת קרי שאינו מטמא
 11 בהיסט, שכל שלא ראה ראייה נוספת דינו כבעל קרי שאם טבל נטהר
 12 מטומאתו, וכשיחזור ויראה שוב, נעשה זב ומטמא רק מכאן ואילך
 13 כזב. וכמו ששנינו לעיל (ע"א) שלבית הלל אין ראייה שניה של זב
 14 סותרת למפרע.
 15 ועתה ממשיכה הברייתא ומבארת שכמו כן נחלקו במשכבות
 16 ומושבות שאחר ראייה ראשונה: משכבות ומושבות ששכב וישב
 17 עליהם בין ראייה ראשונה לראייה שנייה, בית שמאי תולין
 18 טומאתם בספק, שאם יראה שנית נמצא שזב גמור הוא ומטמא
 19 משכב ומושב למפרע, ואם לא יראה אין הוא זב אלא דינו כבעל קרי
 20 ואינו מטמא. ובית הלל מטהרין משכבות ומושבות אלו אף אם
 21 יראה שנית, מפני שבראייה ראשונה אינו אלא כבעל קרי, וכשיראה
 22 ראייה שניה אינו נעשה זב למפרע אלא מטמא מכאן ואילך.
 23 עתה מסיקה הגמרא ומוכיחה מהמשנה שלא כרב הונא: מאחר
 24 ששנינו בברייתא שלבית שמאי משכבות ומושבות שלאחר ראייה
 25 ראשונה תולין, ואם לא יראה שנית לא יטמא, ונקטנו רישא - ושנינו
 26 במשנה שהובאה בתחילת דברינו, הרוואה ראייה אחת של זוב, בית
 27 שמאי אומרים, בשומרת יום כנגד יום, שלבית שמאי שומרת יום
 28 שזה דינה לזב, אלא ששומרת יום כנגד יום לבית שמאי תולין
 29 לגבי טומאת משכבות ומושבות כמו בזב, שאם לא תראה שנית לא
 30 טמא, ומכאן קשה לרב הונא שביאר את שיטת בית שמאי במשנה
 31 משמטאת משכבות ומושבות אף בלא ראתהו.
 32 מתרצת הגמרא: לא תימא - אל תאמר שלבית שמאי ראייה
 33 ראשונה של זב מטמא בשומרת יום כנגד יום, אלא אימא - אלא
 34 תפרש כוונת המשנה שדין היראייה הראשונה של זב כדינו של בועל
 35 שומרת יום כנגד יום, שבשניהם תולין, ואינם מטמאים למפרע
 36 אלא אם כן ראתהו. אבל שומרת יום עצמה מטמאה למפרע אף בלא
 37 ראתה כרב הונא.
 38 שואלת הגמרא: מאי שנא איהו - במה שונה הבעל? דלא מטמא
 39 משכב ומושב - שלא גזרו בית שמאי שיטמא כל זמן שלא ראתהו,
 40 ומאי שנא איהו - (השומרת יום) דמטמא ליה - שגזרו בה שתטמא
 41 אף כשלא ראתהו. מתרצת הגמרא: שיש לחלק ביניהם, איהו
 42 - (הבעל) דלא שכיחי ביה דמים - שאין מצוי בו דמים המטמאים,
 43 לא גזור ביה רבנן שיטמא למפרע אלא כשראתהו. אבל איהו
 44 - (השומרת יום) דשכיחי ביה דמים - שמצוי בה דמים המטמאים,
 45 גזור ביה רבנן שתטמא אף כשלא ראתהו.
 46 שואלת הגמרא עוד: ומאי שנא משכב ומושב שלה דמטמא ליה
 47 - שמשמטאתו אף כשלא ראתהו, משום שהדמים מצויים בה, ומאי
 48 שנא הבעל דלא מטמא ליה - שאינה מטמאתו כלל במגעה כשלא
 49 ראתהו, אף שהדמים מצויים בה. ואף שחילקנו שהבעל אינו מטמא
 50 משכב ומושב משום שלא מצוי בו דמים, מכל מקום היה לה לטמאתו
 51 במגעה שבעה ימים כשם שטימאה משכבות ומושבות שלהו. מתרצת
 52 הגמרא: יש לחלק, משכב ומושב שלה דשכיחי - שמצוי הוא
 53 שיושבת ושוכבת עליהם, מטמא ליה, אבל בועל דלא שכיחי -
 54 שאין מצוי שיבעל זבה לא מטמא - לא גזרו בו חכמים שיטמא,
 55 שבדבר שאינו מצוי לא גזרו בו חכמים.
 56 הגמרא מקשה עוד על שיטת רב הונא: תנן, ראתה בתוך האחד עשר
 57 ומבלה ביום שלאחריו אחר שמרה מקצת היום ושמשא, הרי זו
 58 תרבות (הנהגה) רעה שמא תסתור, ונמצא שאין טבילתה טבילה.

59 ומניין ובעייתן שלה ושל הבעל תלויין בספק, שאם תראה היום
 60 הרי היא זבה והוא בועל זבה. מאי לאו - וכי אין משמעות המשנה
 61 שאם לא תראה שאז מגעה תלוי ואינו טמא, דברי הכל היא, שאף
 62 לבית שמאי אינה מטמאה אלא אם כן ראתהו, ואם כן קשה על רב
 63 הונא. מתרצת הגמרא, לא, אלא משנתנו שיטת בית הלל היא, אבל
 64 לבית שמאי מטמאה אף כשלא ראתהו. כרב הונא.
 65 ומוכיחה הגמרא מברייתא שהמשנה אינה אלא דברי בית הלל:
 66 דתניא, אמר להם רבי יהודה לבית הלל שאמרו שאם טבלה ביום
 67 שלאחריו ושמשא הרי זו תרבות רעה, וכי לזו אתם קורין תרבות
 68 רעה בלבד, ולא איסור גמור, והלא לא נתבונן זה הבעל אלא
 69 לבעול את הנדה. ומוכח שדברים אלו שבמשנה דברי בית הלל הם,
 70 ולכך היקשה רבי יהודה לבית הלל.
 71 עכשיו מבררת הגמרא את קושייתו של רבי יהודה: נדה סלקא דעתך
 72 - וכי עלה על דעתך לומר שנתכוון זה לבעול את הנדה, הרי בימי
 73 זיבה היא. משיבה הגמרא: שאין כוונתו לומר לבעול את הנדה, אלא
 74 אימא - (תפרשו), שכוונתו לומר לבעול את הזבה. חזרת הגמרא
 75 ושואלת: ועדיין זבה סלקא דעתך - וכי עלה על דעתך לומר
 76 שנתכוון לבעול את הזבה, הרי לא בעל אלא אחר שמרה מקצת
 77 היום וטבלה ואין היא זבה. משיבה הגמרא: אין כוונתו לומר שנתכוון
 78 לבעול את הזבה, אלא אימא, לבעול לשומרת יום כנגד יום, שאם
 79 תראה היום, סותרת ואין טבילתה טבילה.
 80 מביאה הגמרא מחלוקת אמוראים בדין יום העשירי מימי הזיבה:
 81 איתמר, יום העשירי מימי הזיבה נחלקו בדינו, רבי יוחנן אמר, יום
 82 העשירי דינו בתשיעי, מה תשיעי בעי שימור - כשם שהרואה דם
 83 ביום התשיעי עליה לשמור למחרתו בטהרה ורק אחר כך מותרת
 84 לבעלה, אף עשירי בעי שימור - כך הרואה בעשירי עליה לשמור
 85 יום האחד עשר ורק אחר כך היא מותרת. וריש לקיש אמר, עשירי
 86 כאחד עשר, מה אחד עשר לא בעי שימור - כשם שלראיית יום
 87 האחד עשר אינה צריכה לשמור את יום השנים עשר אלא טובלת
 88 מיד ומותרת בלילה, אף עשירי לא בעי שימור - כך גם לראיית יום
 89 העשירי אינה צריכה לשמור את יום האחד עשר, אלא בלילה
 90 שאחריו מותרת כבר לטבול מן התורה.
 91 מביאה הגמרא לשון אחרת במחלוקת זו: אימא דמתני לה - יש
 92 השונים מחלוקת זו אהא - על ברייתא זו, שרבי יוחנן וריש לקיש
 93 נחלקו בפירושה, ולא במחלוקת בפני עצמו.
 94 ששנינו בענין השמן שבלחמי תודה, שרבי עקיבא ורבי אלעזר בן
 95 עזריה נחלקו במקור הדין ששיעורו שונה משיעור השמן שבשאר
 96 מנחות, שכל המנחות שיעורן בלוג שמן, ואילו תודה שיעורו בחצי
 97 לוג שמן. רבי עקיבא לומד זאת מהיתור 'בשמן' 'בשמן' (ויקרא ז יב)
 98 הנאמר בלחמי תודה, שאין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט ששיעורו
 99 חצי לוג בלבד. אמר לו רבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא, אפילו
 100 אתה מרבה בהנחות לדרוש כך מ'בשמן' ['בשמן'] כל היום בלוג,
 101 איני שומע לך, כי איננו זקוקים לכך, אלא שיעור חצי לוג שמן
 102 לתודה, וכן דין רביעית הלוג יין לזיור - שזה שיעורו ללקות על
 103 שתיית יין. ודין אחד עשר יום שביני ימי נדה לימי נדה שלאחריהם,
 104 שהם ימי זיבה, הלכה למשה מסיני הם. ובביאור הלכה זו נחלקו,
 105 שמכך שיום האחד עשר הזכר בהלכה זו בפני עצמו משמע שדינו
 106 שונה מהימים שלפניו, ועל כך שאלו מאי הלכה על יום זה ששונה
 107 הוא מהימים שלפניו. ובתשובת שאלה זו נחלקו. רבי יוחנן אמר,
 108 הלכה אחת התקבלה למשה בסיני ליום האחד עשר, ששונה הוא
 109 בדבר אחד מימים שלפניו. ריש לקיש אמר, הלכות אחד עשר -
 110 בשתי הלכות שונה הוא מהימים שלפניו. ומבארת הגמרא
 111 מחלוקתם: רבי יוחנן אמר, הלכה אחת נאמרה ליום האחד עשר,
 112 והיא: שיום אחד עשר הוא דלא בעי שימור, שאם ראתה בו אינה
 113 צריכה לשמור למחרתו, הא לאחריני עביד שימור - אבל לימים
 114 אחרים נעשה הוא שימור, שאם ראתה בעשירי שלפניו שומרת את
 115 יום האחד עשר, ולדין זה אין הוא שונה מהימים שלפניו. וריש לקיש
 116 אמר, הלכות אחד עשר - שתי הלכות נאמרו בו, א. לא אחד עשר

המשך ביאור למס' נדה ליום רביעי עמ' ב

1 בְּעֵי [תצריך] שִׁמּוֹר למחרתו. ב. וְלֹא שִׁמּוֹר לְעֵשִׂירֵי הָיוּ – ואף אינו
2 נעשה שימור לעשירי, שאם ראתה בעשירי שלפניו אינה שומרת יום
3 האחד עשר.
4 מקשה הגמרא: הֲנִי הֶלְכוֹת נִינְהוּ – וכי דינים אלו מהלכה למשה
5 מסיני הם, הֲנִי קָרְאִי נִינְהוּ – הרי נלמדים הם מהכתובים, דִּתְנִינָא –
6 שהרי שנינו על מה שאמרה תורה (ויקרא טו כה, כח, כט) וְאִשָּׁה כִּי
7 יְזוּב זוּב דְּמָה יָמִים רַבִּים וְגו' כִּימֵי נִדְתָּהּ תִּהְיֶה טְמֵאָה הוּא וְגו'. וְסִפְרָה
8 לָּהּ שְׁבַעַת יָמִים וְאַחֲרַיִם תִּטְהַר. וביום השמיני תקח לה שתי תרים או

9 שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה וְהִבִּיֵּאתָ אוֹתָם אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, שואלת
10 הברייתא: יָכוֹל הֵייתָ לפרש שאף הַרְוָאָה שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּתַחֲלִילַת נִדָּה
11 רְצוּפִים תִּהְיֶה זָכָה הצריכה שבעה נקיים וקרובן, וְאִם כֵּן מָה [כיצד]
12 אֲנִי מְקַיֵּים מַה שֶׁנֶּאמַר 'אִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָכָה דָּם יִהְיֶה זוּבָה'
13 שבפרשה זו לא הצריכה התורה שבעה נקיים וקרובן, בְּרוּאָה יוֹם
14 אֶחָד (אֲבָל הַרְוָאָה שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּתַחֲלִילָה תִּהְיֶה זָכָה). משיבה
15 הברייתא: תִּלְמוּד לזֶמֶר (שם כה)